

Tìm Lại Một Mùa Xuân

Thùy-Vân M.L.T.

Lại một mùa Xuân nữa vừa đến với chúng ta. Thấm thoát thể mà đã hơn ba mươi năm rồi tôi xa quê hương Việt Nam trong nỗi đau và nước mắt. Còn nhớ lại mới hôm nào tôi bước chân lên trại tị nạn Pulau Bidong tại Mã Lai cũng vừa vào dịp Tết Nguyên Đán. Buồn ơi sao là buồn khi Tết về không tiếng người vui vui nói nói cười cười, không bánh chưng bánh tét, cũng không một tiếng pháo nổ vang trời. Tôi còn nhớ vào đầu Xuân năm ấy, có một vài gia đình trên đảo ở gần nhà tôi lấy nồi nêu soong chảo ra gõ um sùm thay cho tiếng múa lân và pháo nổ. Tôi nghe vừa thấy tức cười, lại vừa rơi nước mắt.

Hình ảnh những ngày xưa sống lang thang trên trại tị nạn lại hiện về trong ký ức. Cứ ngỡ như mới hôm nào đây mình còn là con bé ngây thơ, hay cười, hay khóc, hay mơ, hay mộng, hay viết nhạc làm thơ, hay rớt nước mắt mỗi khi nhớ về quê hương... nơi có thật nhiều bạn bè và bà con thân thuộc. Mỗi lần nghĩ đến đến hình ảnh bà ngoại già tuôn nước mắt như mưa đưa con cháu xuống tàu vượt biển tìm tự do, tôi nghe lòng đau như cắt. Biết bao nhiêu người Việt tị nạn nơi xứ người tự ví mình như một loài chim viễn xứ. Còn tôi thì ví đời mình như một vàng mây lang thang trên đất khách, còn buồn hơn là thân phận của một loài chim nữa:

*Chim đi mỗi cánh, chim trở lại
Mây bay muôn thuở, biết về đâu?*

Mùa Xuân thứ hai xa quê hương thì tôi đã rời Mã Lai đi với gia đình cư trú tại một thành phố lạnh ở miền Bắc nước Mỹ. Tết về lại còn buồn não nùng hơn nữa vì đồng bào tị nạn Việt Nam mình nơi ấy chẳng có bao nhiêu cả. Ngoài trời thì tuyết lạnh như cồng, nhà nào nhà nấy cách xa nhau lắm, mà nhà ai thì lại nấy ở. Muốn tìm một gia đình người Việt đồng hương thì phải leo lên xe chạy vài chục cây số mới hy vọng gặp được một người. Chỉ khi đi vào trường học thì tôi mới thấy đỡ lạc lõng vì tìm được bạn bè Việt Nam chí chóc dăm ba câu tiếng Việt. Tết đến thì cũng trôi qua nhanh như một ngày bình thường không có gì thay đổi. Cũng chẳng bánh mứt, chẳng bao lì xì, chẳng thịt kho dưa giá...

Mùa Xuân thứ ba xa quê hương thì tôi vừa theo gia đình chạy trốn vùng tuyết lạnh để tìm tia nắng ấm Cali. Người Việt định cư tại San Diego cách đây ba mươi mấy năm trước cũng khá đông, nhưng rồi thì nhà ai cũng nấy ở. Ngày xưa còn trẻ tôi chỉ biết vui đầu vào sách vở học cho qua ngày qua tháng. Tết đến rồi đi bao giờ, nhiều khi tôi cũng không biết nữa... Cũng không bao thư đỏ đỏ, không thiệp chúc đầu xuân hay câu nói mừng vui năm mới.

Năm xưa tôi đi học trong trường “đầu tắt mặt tối”, đến khi ra đời có gia đình, đi làm và lo cho con cái thì cũng đi cày “tối mặt tắt đầu”. Chớp mắt thì đã biết bao nhiêu mùa Xuân đã qua rồi, khi ngồi đếm lại thì đôi bàn tay này không còn đủ ngón để tôi đếm, tôi ghi...

Những năm gần đây khi đại gia đình tôi có khá đông con cháu, chúng tôi mới bắt đầu thường xuyên tụ họp với nhau một vài tiếng đồng hồ vào ngày cuối tuần trong dịp Tết Nguyên Đán. Chúng tôi bắt đầu dạy cho các con mừng tuổi cho ông bà cha mẹ và cùng nhau chung hưởng một chút ít hương vị ngày Tết của người Việt Nam. Đã hơn hai phần ba đời người sống nơi đất Mỹ và nhận nơi này làm quê hương thứ hai của mình, tôi không còn biết niềm vui và hạnh phúc thật sự khi mùa Xuân về. Tôi đã quên rồi những cảm giác nôn nao và rạo rực trông chờ Tết từng ngày từng đêm để được khoác lên người những bộ quần áo mới. Tôi không còn nhớ nữa những ngày xưa còn bé hân hoan đi mừng tuổi các bậc trưởng thượng, đứng xem múa lân pháo nổ và nhâm nhi bánh mứt hạt dưa. Ngày tháng trôi qua mau, thế mà đã ba mươi mấy mùa Xuân đến và đi mất rồi! Khi bất chợt nhìn lại thì mới thấy mình đã lãng phí bao nhiêu năm vui đầu vào công việc làm cho cuộc sống vật chất nơi này. Ngồi ngẫm nghĩ lại chuyện đời, tôi thấy thật luyến tiếc vì mình đã đánh mất cái niềm vui của tuổi xuân thì, mà giờ đây tất cả chỉ còn là trong dĩ vãng.

Những năm sau này người Việt đến sinh sống tại miền Nam Cali càng ngày càng đông. Cũng nhờ có đài truyền hình và báo chí tiếng Việt nhắc nhở nên thỉnh thoảng tôi nhớ mang máng những ngày sắp vào Tết. Mấy năm về trước tôi cũng cố gắng nhắc nhở chính mình đi mua bánh trái hoa quả cúng ông bà và tiễn đưa Ông Táo về trời đêm hai mươi ba. Đến đêm ba mươi, khổ nỗi, tôi lại quên băng đi rước Ông Táo về. Có năm thì tôi quên đưa Ông Táo đi đêm hai mươi ba, đến đêm ba mươi chợt nhớ thì trễ rồi, thôi không cần rước Ông Táo nữa. Sống bên đất Mỹ này tôi đi cày bán mạt bán thân nên quên đầu quên đuôi, bây giờ tôi

không còn nhớ lần cuối là tôi đưa Ông Táo đi, hay rước Ông về nữa. Tội nghiệp Ông Táo nhà tôi giờ không biết lẫn lóc phương nào. Đời sống vật chất nơi này đã làm cho tôi bù đầu và quên đi cả thời gian. Tôi cũng cầu mong Trời Phật thấu hiểu, thông cảm mà tha thứ cho tôi đã bỏ bê Ông Táo nhà tôi đói meo, lạnh lẽo, và lạc lõng bao nhiêu năm nay. Thảm thoát thế mà đã bao mùa rước Táo đến rồi đưa Táo đi. Vừa hết một mùa Xuân hôm nào, giờ lại đến thêm một mùa Xuân nữa...

Tôi đưa con tôi đi học Văn Lang thấm thoát đã chín năm rồi. Con bé ham mê hát nhạc Việt Nam quá và nằng nặc đòi đi học tiếng Việt, mặc dù con bé hát tiếng Việt như con vẹt và đôi khi không hiểu gì hết. Thấy con đòi quá, thôi thì tôi cũng chịu khó bỏ thời giờ ra đưa rước con đi học mỗi thứ bảy. Khi bắt đầu bước chân vào cộng đồng Văn Lang tại San Diego, tôi thấy nhớ Việt Nam nhiều lắm. Tôi cảm thấy được tình nghĩa đồng bào dân nước Việt mà tôi đã không còn thấy nữa hơn nhiều năm qua. Tôi thấy tinh thần hăng say phục vụ cho cộng đồng người Việt, và đặc biệt là tình thương yêu dạy dỗ cho con cháu gốc Việt lớn lên trong xứ người của thầy cô Văn Lang thật là cao quý. Tôi thấy vui và ấm cúng trong lòng khi nhìn thấy sinh hoạt của thế hệ trẻ hôm nay trong sân trường nơi đất Mỹ. Mỗi bước chân tôi đến trường, tôi cảm thấy như mình được một bước gần gũi với quê hương hơn. Và lần đầu tiên trong bao nhiêu năm nay, tôi thấy cuộc sống của mình có một chút ý nghĩa hơn. Đời sống con người sao ngắn ngủi quá, mới vừa chớp mắt ngoảnh lại thì đã thất biết bao mùa xuân đi qua rồi. Thôi thì xin cho tôi được sống quãng đời còn lại của tôi trong niềm vui, hạnh phúc và đầy ý nghĩa hơn. Giờ thì văn chương chữ nghĩa tiếng Việt của tôi chẳng còn là bao, nhưng cũng còn đủ khả

năng để dạy cho con tôi học tiếng Việt, hiểu rõ nguồn gốc của mình và biết về phong tục Việt Nam, nơi mà cha mẹ nó đã được sinh ra và rót nước mắt khi phải lìa xa bao nhiêu năm về trước.

Gió đã bắt đầu thổi lạnh rồi. Một mùa Xuân nữa lại về làm cho tôi nhớ đến bài hát “*Đi Tìm Lại Một Mùa Xuân*” của một tác giả nào đó tôi không biết tên: “*Tôi đi tìm lại một mùa Xuân . Dù không mong đến chuyện tương phùng. Dù tháng năm trôi vào xa vắng. Và xuân nay khác biệt xuân xưa... ♪♪*” Vâng, thì tôi cũng khao khát được đi tìm lại một mùa Xuân cho riêng tôi mặc dù đã muộn màng. Có tiếc nuối bao nhiêu thì thời gian cũng đã bay xa khỏi tầm tay với của tôi rồi. Có níu kéo đi chăng nữa thì tôi cũng không thể nào làm cho trái đất ngừng quay và thời gian ngừng trôi được. Thì thôi nhé, xin cho tôi đi tìm lại một mùa Xuân trong quãng đời còn lại của mình, một mùa Xuân thật âm áp, một mùa Xuân thật ý nghĩa và đầy đủ hương vị thật sự của “*Một Mùa Xuân*”... ■

Tìm Lại Mùa Xuân

*Tôi đi tìm lại một mùa Xuân
Ngỡ mới hôm nao dưới nắng hồng
Hồn nhiên ca hát, cười trong gió
Bất bướm nô đùa, vui với mây...*

*Tôi đi tìm lại một mùa Xuân
Lạc lối bơ vơ một cuối tuần
Dừng chân để thấy thời gian đã
Vẫy cánh bay rồi, xa rất xa*

*Tôi đi tìm lại một mùa Xuân
Một thoáng băng khuâng, những ngõ ngàng
Nhìn Xuân nhẹ lướt theo năm tháng
Muôn nẻo đường đời như giấc mơ...*

*Tôi đi tìm lại một mùa Xuân
Đã mất bao năm lệ xóa nhòa
Ngày xưa Xuân đến hoa đào nở
Chẳng biết nay còn, hay xác xơ*

*Tôi đi tìm lại một mùa Xuân
Để thấy quê hương lại trở về
Để nghe chim hót, dù đã trễ
Sưởi ấm tâm hồn nay tái tê*

*Tôi đi tìm lại một mùa Xuân
Dù tiếng chia ly đã thấm nhuần
Dù hoa đã nở, cành đã gãy
Xuân vẫn mang về tia nắng say ■*

Thương tặng các con,

Thùy-Vân MLT